

Naar huis

Ze pakte haar rugzakje met de foto's van haar zoon
Vreemdelingenpersoneel groeten haar zonder dat ze gezien werd
Drie jaar ellende en verdriet. Ze hoorde hier niet .
Ze liep de trappen af ,
Ze mocht zonder begeleiding hoewel, die hadden toch geen tijd.
Het was haar opnameverjaardag; dagen in, nachten uit.
Ze kreeg pillen en die wilde ze niet.
De scheiding was voorbij
Hij woonde thuis en zijn 19 jarige huppelt woonde erna bij
De kat was afgemaakt, voor haar zoon was ze depri en lastig.
Ze hoorde geen stemmen. Maar ze was uit de weg
Nu was er niks meer van haar over, als ze haar medicatie maar nam, niet tegen sprak
Ze stikte in de bossen.
Net tot aan de Maas; februari koud en hij had haast.
Waar bleef je nou leek hij te zeggen.
Ze stapte rustig het water in.
Ze hilde van opluchting het was over
Mochten haar tranen aankomen bij haar zus, door de kraan misschien
Mocht haar grote baby mama's huilen vinden op het strand in Marokko.
En toen ze de jouwe stilte voelde boven haar hoofd wist ze; dit gaat vlot.
Het ging donker.. Ze was thuis.
3 dagen later op het nieuws gezien wij maken ons ongerust. 165 en een rugtas in het bos.
Heeft medicijnen nodig.
Er was niemand om haar te vinden, niemand om haar te bergen en niemand om om haar te huilen.
Wat betekend een leven nog als de gordijnen sluiten
en ze niet belangrijk was voor mensen die een hart hadden.
Ik was er wel geweest. Met intens verdriet.
Voor Inge
Eelkje uit Antes Poortugaal